

[Stauning.]

Overlegenhed. Og netop nu, da vi altsaa kommer og byder Statsministeren en hjælpende Haand, er der Anledning for ham til at tage imod den. Vi har jo ingen Regering; lad saa dog Folketinget konstituere sig som saadan og tage fat, medens Ministeriet holder Ferie. For der er Trang til Arbejde! Statsministeren er ikke i Tvivl om det. Indenrigsministeren, som har det inde paa Livet af sig, ved jo, at Tallet 70 000 er et Faktum, en Kendsgerning, og Trangen til Arbejde er den første Trang, der er til Stede hos de arbejdsløse. Sult og Nød har knust mange Hjem allerede. Var det mon ikke paa Tide, at man søgte at afværge mere Ødelæggelse end den, Ministeriet har afstedkommet i de foreløbig forløbne 15 Maaneder? I Fattigvæsenets Protokoller og i Byernes Udgifter til Hjælpekasserne er Ministeriets Resultater noteret. Det er sørgelige Steder, men de findes ingen andre Steder.

Vi overlader derfor nu til Folketinget at afgøre, om der er en Ansvarsfølelse til Stede, som, naar den er ukendt i Ministeriet, kan manifestere sig her i Form af en Vedtagelse, der tager op til Forhandling dette Problem, det største og det vigtigste vort Land overhovedet har at beskæftige sig med: Spørgsmaalet om, hvordan der skaffes Arbejde til dem, der lider ilde ved Mangel paa Arbejde, Spørgsmaalet om, hvordan vi modvirker den sørgelige Udvikling, som er Landet vis, hvis der intet sættes ind imod denne Udvikling.

Jeg anbefaler derfor det fremsatte Forslag til Beslutning og haaber, at der endnu i Folketinget maa være Villie til en saadan Vedtagelse og dermed til at forsøge, om positive Resultater kan opnaas til Gavn for dem, der lider mest under den Krise, vi i Øjeblikket er inde under.

Statsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg beklager meget, at jeg ved Forhandlinger i det andet høje Ting har været forhindret i at overvære denne Forhandling og høre den Tale, som det ærede Medlem Hr. Stauning nu har holdt. Jeg er dog kommet saa tidligt, at jeg har faaet et Referat af enkelte Udtalelser, og jeg har i alt Fald hørt Slutningen og bemærket, at det ærede Medlem var meget højt oppe.

Jeg ønsker for mit Vedkommende at sige, nu da vi staar ved denne Rigsdags-samlings Afslutning, at der har her fundet Forhandling Sted om en Række Spørgsmaal af afgørende Betydning, og der har fundet et Samarbejde Sted mellem Rigs-

dagens Partier, som jeg for mit Vedkommende finder Anledning til at udtale min Paaskønnelse af. Det er min bestemte Opfattelse, at der i vide Kredse af Befolkningen er Tilfredshed med, at det trods al Partideling, al Partistrid, som vi har saa meget af i vort Folk, dog har været muligt at skabe Plads for en saglig Overvejelse og naa frem til Løsningen af store og betydningsfulde Opgaver. Men dette Samarbejde og denne forholdsvis fredelige Idyl, som har præget Rigsdagssamlingen, navnlig henimod dens Slutning, er aabenbart ved at blive det ærede Medlem Hr. Stauning lidt for meget af det gode. Det synes, som om dette Samarbejde har virket paa det ærede Medlem saaledes, at han nu finder det nødvendigt at skaffe Plads for den partipolitiske Agitation igen ved at holde en Tale som den, jeg forstaar han nu har holdt. Jeg kan i hvert Tilfælde ingen anden Hensigt tænke mig med denne Tale, og det er jo ogsaa en meget søgt Anledning, der er taget til at holde en saadan Tale. For ganske nylig har Folketinget her vedtaget, at der nedsættes et Rigsdagsudvalg til at undersøge og overveje de foreliggende erhvervspolitiske Spørgsmaal, og at der ved Siden deraf nedsættes et sagkyndigt Tremandsudvalg til at udføre det rent tekniske Arbejde. Men det ærede Medlem kan ikke faa holdt sin Tale, uden at han maa stille et særligt Forslag om endnu et Udvalg, som Folketinget skulde nedsætte. Jeg kan dog vanskeligt tænke mig, at man skulde tro, at nu skal Hjælpen mod Erhvervskrisen ligge i at faa nedsat saa mange Udvalg som muligt. Jeg har ogsaa svært ved at tro, at det ærede Medlem, som dog ikke er noget helt daarligt Hoved, har den Opfattelse, at naar bare vi nu, naar Rigsdagen efter 6 Maaneders Arbejde sluttes, kunde nedsætte en lille Rigsdag paa 15 Mand, der, som det fremgaar af dette Forslag til Beslutning, skal tage alle Spørgsmaal op til Overvejelse, skulde de sagtens paa to Maaneder kunne klare det hele. Jeg ved ikke, hvorfra det ærede Medlem har faaet den Tyrketro paa Kommissioner og Udvalg, som han synes at have. Han har selv i sin Regeringstid nedsat adskillige Kommissioner, og jeg kan ikke se, at der er kommet saa forfærdelig meget ud af dem.

Men jeg tror, jeg tør sige, at ude i Befolkningen er det ikke gennem en Forøgelse af Kommissioner og Udvalg, at man venter sig saa forfærdelig store Resultater. Jeg for mit Vedkommende synes ikke, det skulde være paakrævet at rejse Kampsignalet saa voldsomt for at markere, at vi